

MILIARDÁŘI OD JEZERA

KVETOUcí VÍTAJÍ

POJÍDÁ

STŘEDCE

STOJÍ

AMERICKÝ PRŮB

POJÍDÁ

WILA GARDEN

POJÍDÁ

STOJÍ

AMERICKÝ PRŮB

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

POJÍDÁ

LÁSKA

PO REKONSTRUKCI

LAUREN ASHER

LÁSKA PO REKONSTRUKCI

Copyright © 2023. LOVE REDESIGNED by Lauren Asher

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ivana Nuhličková, 2026

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7058-8 (pdf)

LAUREN ASHER

LÁSKA

PO REKONSTRUKCI

přeložila Ivana Nuhličková

*Těm, jejichž jazykem lásky jsou slova ujištění.
Vaše slabost pro pochvaly je u mě
(a Juliana Lopeze) v bezpečí.*

JEZERO AURORA

ZAKLADATELŮV
DŮM

STAVENIŠTĚ FIRMY
LOPEZ LUXURY

JULIANŮV
DŮM

JEZERO WISTERIA

SLAVNÉ
PISEČNÉ
DUNY

PARKOVÁ
PROMÉNÁDA

SÍDLA U JEZERA

DŮM
MUÑOZOVÝCH

TRuhlářská
DÍLNA

LOPEZOVA ULICE

RAFAELOVA FARMA

HISTORICKÁ ČTVŘT

HLAVNÍ TRÍDA

AREÁL
PRO SLAVNOSTI

WISTERIJSKÁ
STŘEDNÍ ŠKOLA

PLAYLIST

Láska po rekonstrukci
Do háje s milostnými songy
Stres a deprese
Pod vlivem
Duke Brass: Největší hity

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchajte se

Myslím, že za pár vteřin přijdu o rozum, a může za to příšerně pomalý řidič, který blokuje jedinou silnici do města.

Slunce zapadlo už před dvaceti minutami, takže mou pozornost zcela upoutala kalifornská poznávací značka, kterou ozařují mé reflektory. Odolávám nutkání rozsvítit dálková světla a zatroubit. Před chvílí už jsem to málem vzdal, když černý mercedes sedan zajel ke straně. Jenže se hned zase vrátil zpátky.

Cálmate. Zbývá už jen osm kilometrů a vjedeš na Hlavní třídu.*

Sice bojuju s pokušením objet to auto před sebou, abych se dostal včas na vystoupení svého kmotřence, ale nechci riskovat, že bych vyjel ze silnice a poničil si svůj nový mclaren. Nepřemlouval jsem se přece posledních pár let života ke koupi auta svých snů, abych mu zničil podvozek týden poté, co mi ho přivezli.

Vyleká mě vyzvánění telefonu. Na displeji se objeví bratrancovo jméno. Zhluboka se nadechnu a stisknu tlačítko na volantu, abych hovor přijal.

„Kde sakra jsi?“ Auto zaplní zvuk Rafaelova drsného šepotu.

„Za deset minut jsem tam.“

Cálmate: Uklidni se.

Ozve se nesouhlasné zavrčení. „To vystoupení začíná za pět minut.“
„Neměj strach. Dostanu se tam dřív, než se Nico objeví na jevišti.“
„Nejsem si jistý, jak to zařídíš, když vystupuje hned na začátku.“
Mierda. * „To jsem netušil.“

„Program se na poslední chvíli upravoval, protože pár dětí skolila viróza. Ráno jsem ti posílal esemesku.“ Neobtěžuje se skrývat podráždění.

Sevrů hladkou kůži volantu. „Jednání v Lake Aurora trvalo déle, než jsem očekával.“

„No jasně.“

„Brzy by se to mělo všechno zklidnit.“

„Samozřejmě.“ Jeho rozhořčený tón mě jen ještě víc vytočí.

Než před dvěma lety jeho manželka požádala o rozvod, lidé označovali Rafaela za toho pohodového z bratranců Lopezových. Vždycky se snažil, aby všichni kolem něj byli spokojení.

Teď se do ticha ozve hluboký povzdech. „Nic se neděje. Nico to pochopí.“

Můj kmotřenec je na svých osm let sice vyspělý, ale tak *dospěle* se zase nechová. A po tom všem, čím si prošel během rozvodu rodičů, nechci být další položkou na rozrůstajícím se seznamu věcí, kterými ho rodina zklamala.

„Tvoje máma ti zajistila místo vzadu v hledišti, kdybys to stihl.“

„Rafo, budu –“

Zavěsí, aniž by počkal na konec věty.

Pendejo. **

S Rafou se poslední dobou dostáváme často do sporů. Hlavně kvůli jeho přístupu a mému nabitému programu. Když mi zemřel

Mierda: Do háje.

Pendejo: Kretén.

táta, převzal jsem po něm vedení jeho stavební firmy. Společnosti Lopez Luxury se daří, expandujeme daleko za hranice tátových nejbujnějších představ. Ale ačkoli se snažím vést i nějaký osobní život, skloubit s prací se mi ho příliš nedaří.

Zkoumám úzký pás vedle silnice. Svah je tam bahnitý, ale těch pár vteřin, které potřebuju na předjetí auta před sebou, by se dalo zvládnout.

Přestaň všechno zvažovat kolem dokola a prostě to udělej.

Růženec, který mi matka pověsila na zpětné zrcátko, se roztočí, když prudce otočím volantem a sešlápnu plyn. Motor zvyšuje otáčky, jak jsem zařadil, a pneumatiky kvílí. Srdce mi buší až v krku, protože to druhé auto najede do středu silnice a zablokuje mi cestu.

Do háje. Do háje. Do háje!

Čas jako by se zrychlil, když do sebe naše auta narazí. Třísť se mi reflektor a kov skřípe, jak předek mého auta naráží do nárazníku toho druhého. Nakloním se dopředu, ale vzápětí se zablokuje bezpečnostní pás a strhne mě zpátky.

Alespoň že se nevystřelily airbagy. Jenže tahle úleva mi nevydrží dlouho, protože jiskřička naděje, že bych přece jen Nicovo vystoupení mohl stihnout, úplně vyhasla. Zůstala jen touha ječet na toho nezodpovědného řidiče.

Uklidni se. Vzpomínka na tátův hlas tahá za neviditelné nitky, které se mi ovíjí kolem srdce tak pevně, až už to nedokážu snést. Jasně ho vidím, jak mi pomáhá uklidnit se po dalším zlém snu a snaží se mě přimět zhluboka dýchat.

Nikdy by mě nenapadlo, že stejnou strategii použiju o pětadvacet let později, ale je to tak. Se zavřenýma očima se nutím počítat nádechy, dokud se bolest na hrudi nezmírní a já už se netřesu vztekem.

Když vykročím ke druhému autu, opře se do mě říjnový vítr. Řidička se sklání nad volantem, její tmavé polodlouhé vlasy mi zakrývají pohled do její tváře.

Natáhnu se, abych zaklepal na okno, ale zarazí mě křik, který se ozývá z reproduktoru v autě. „Neměj strach! Už jsem na cestě!“ Po dalších dvou zapípáních se hovor ukončí.

Všimnu si, jak se řidiččina záda prudce zvedají a klesají, a dojde mi, že ta žena dýchá v panice.

„Hej.“ Když si mě nevšímá, zaklepu na okénko. „Jste v pořádku?“

Zvedne třesoucí se prst a při tom drží dál hlavu skloněnou. „Vteřinku.“ Chvěje se jí hlas.

Sevre se mi žaludek. „Potřebujete sanitku?“

„Ne! Jsem v pohodě!“ Otočí hlavu směrem ke mně.

*Vete a la chingada.**

„Juliane?“ Mé jméno se dere z růžových rtů Dahlie Muñozové v ochraptělém šepotu. Už je to hodně dávno, co jsem slyšel Dahlii vyslovit mé jméno tím jejím jemným hlasem. Ten zvuk na mě dopadne jako rána kladivem.

Naposledy jsem ji viděl před osmi lety na Nicových křtinách, oba jsme byli jeho kmotry. Před rodinami jsme se sice tvářili šťastně, ale napětí a tíživé ticho mezi námi mě dusilo. Nemluvili jsme spolu od pohřbu mého táty, který se konal rok a půl předtím.

Dahlia zůstala po celý rok na Stanfordu, byla tam i o letních prázdninách. A já se snažil držet od ní co nejdál, protože jsem zbabělec.

Zbabělec, kterého naprosto zaskočilo, když se pak ukázala s Oliverem, mým bývalým spolubydlícím a jejím novým přítelem. Nenašlo by mě, že se ti dva spřátelí, natož že se z nich stane pár. I když to vlastně dává smysl, když si vzpomenu, jak měl neustále rýpavé poznámky, že jsem do Dahlie zamilovaný, a jak se na ni díval, ačkoli věděl, co k ní cítím.

Od těch křtin jsme se jeden druhému úspěšně vyhýbali. Až doteď. Tímhle večerním překvapením právě veškerá naše snaha přišla vniveč.

Vete a la chingada: No do háje.

„Dahlie.“ Když po mně přejede pohledem, ovládne mě nutková touha někam zmizet.

Snažím se nedat najevo šok, když vystupuje z auta. Hlavu drží vysoko, ačkoli se jí řasenka roztekla po tvářích a trochu se jí chvěje brada. Během třiceti let, co ji znám, plakala jen dvakrát – jednou, když si zlomila ruku při pokusu vyšplhat na strom dříve než já, a podruhé na pohřbu jejího otce.

Nedokážu Dahlii odolat, přitahuje můj pohled stejně, jako měsíc ovládá příliv. Prohlédnu si ji od hlavy k patě.

Jednoduché bílé tričko, které má na sobě, ladí s její zlatavou pletí a vlnitými hnědými vlasy. Roztrhané džíny vypadají spíš módně než funkčně, z obrovských děr jí vykukují kolena. Její oblé křivky perfektně vyvažují ostřejší lícni kosti a špičatá brada, dohromady vytvářejí nádhernou kombinaci něhy a smyslnosti.

Když jí pohlédnu do zarudlých oteklých očí, které na mě mhouří, ucítím brnění vzadu na krku. Ani rozmazané líčení jí neubírá nic na kráse, ale při pohledu na tmavé kruhy pod očima vyhrknu slova dříve, než mě mozek stačí zarazit. „Vypadáš příšerně.“

*Pinche estúpido!** Na rozdíl od mé matky a bratrance nejsem zrovna společensky obratný a teď se to projevilo.

Dahlia si zamračeně otře tváře a v měsíčním světle se zalesknou zlaté prstýnky na její ruce. „Něco mi spadlo do oka.“

„Do obou?“ Rozkročím se a zkřížím paže na prsou.

Poklepává si prostředníčky u koutků očí. „Slušný člověk by mě nevinil ze lži.“

„Od kdy se k sobě chováme slušně?“

„Nikdy není pozdě začít.“

Vzhledem k naší rozdílné výšce je nucená zaklonit hlavu, aby se na mě mohla pořádně podívat. Její oříškově hnědé oči mi připomínají

Pinche estúpido!: Zatracený idiote!

dávné večery v truhlářské dílně, kdy jsem se s až chorobnou pečlivostí věnoval moření svého nejnovějšího výtvaru.

Veškeré mé odhodlání se ale zhrouť v okamžiku, když začne *popotahovat*.

„To je alergie.“ Slyším obranný tón v jejím hlase, pozoruju krčící se nos a hrud' se mi sevře pocitem zrady.

Co se to tady sakra děje a jak to zastavím?

Snažím se tvářit neutrálně, ale srdce mi zběsile buší. Dahlia nevydrží můj zkoumavý pohled moc dlouho a s povzdechem se opře o dveře.

Rád bych něco řekl, ale nedostává se mi slov.

V tu chvíli mi začne zvonit telefon. „Do háje!“

Obočí jí vystřelí vzhůru. „Co se děje?“

Ty. Vždycky ty.

Moje odpověď splyne se sirénami a majáky. Když vidím, jak se vozidla vynořují jedno za druhým ze zatáčky, napnou se mi všechny svaly v těle. Záchrannou četou vede hasičské auto a sanitka, potom jede šerif, jeho zástupci a nakonec malý autobus.

To si ze mě děláš srandu.

Dahlia se podívá k obloze a zakleje: „*Dios, dame paciencia con mi mamá.*“*

Šlehnu po ní pohledem. „Tos před chvílí mluvila s ní?“

„Bohužel.“

Nechte to na městečku Lake Wisteria a drobný tukanec se změní v místní krizi.

Nezajímají je ta auta. Zajímá je ona.

Dahlia je víc než jen moje soupeřka z dětství. Je miláčkem celého městečka Lake Wisteria a konečně se vrací domů po letech strávených mimo, kdy si žila svůj kalifornský sen.

Dios, dame paciencia con mi mamá: Bože, dej mi trpělivost s mou matkou.

A ty jsi ten cabrón, který ji téměř vytlačil do příkopu.*

Mnu si třešticí spánky.

„Myslíš, že bychom dokázali zmizet, než se sem dostanou?“ zeptá se Dahlia a střídavě se dívá na mě a mé auto.

„Je to celé tvoje vina.“ Ta slova mi prostě vyklouznou.

Stačilo pár minut v Dahliině přítomnosti a už jsem se vrátil ke svému špatnému zvyku začít mluvit bez přemýšlení.

Přidej si to na dlouhý seznam důvodů, proč by ses jí měl vyhýbat.

Zapře si ruku v bok. „*Moje vina?* V téhle šlamastice bychom se neocitli, kdyby ses mě nesnažil vytlačit.“

„Spěchal jsem.“

Rozhodí rukama. „No... já...“

Obvykle mám rád ticho, ale Dahliin zvyk uzavřít se při prvním náznaku odporu mě frustruje.

Jasně blikající majáky nás zabarví do odstínů červené, bílé a modré. Několik hasičů vyskáče z auta a zhodnotí situaci, dva zdravotníci se okamžitě běží ujistit, že jsme oba v pořádku.

Postarší velitel hasičů Dahlii obejmě. „Tvoje máma zněla, jako bys umírala.“

Dahlia obrátí oči v sloup. „Víte, jak dokáže být ochránářská.“

Velitel hasičů jí rozcuchá vlasy. „Pochází z dobrého místa.“

„Lucifer říkal totéž o pekle.“ Dahlia se tváří přepadle a upravuje si vlasy.

„Dahlie!“ Rosa vyskočí z autobusu a rozběhne se k dceři, v jedné ruce svírá růženec, ve druhé lahvičku se svěcenou vodou. Vzápětí se z autobusu vynoří i moje matka a za ní skupinka dalších lidí. Z naší dopravní nehody se stalo setkání celého městečka.

„*Mami.*“ Dahlia si prohlíží dav, který se shromáždil za zástupci šerifa. „Tos do toho musela zatáhnout všechny?“

Cabrón: Hajzl.

„Nepouštěj se do mě. *Qué pasó?*“ Rosa sjede dceru pohledem od hlavy až k patě, potom otevře lahvičku se svčcenou vodou.

Poprvé za celou dobu se Dahlii rozzáří oči jasněji než hvězdy nad námi. „Julian do mě narazil.“

To je ale potvora.

Rosa se na mě podívá, jako bych spáchal těžký zločin.

Vzápětí se k nám přizene moje matka a rozčíleným hlasem se dožaduje: „Juliane? Řekni mi, že to není pravda.“

„Mami.“

Matka vytrhne Rose z rukou lahvičku se svčcenou vodou, rychle mi požechná a potom mě pokropí. „Jak tě napadlo snažit se vytlačit Dahlii ze silnice?“

„Škoda že se mi to nepovedlo.“

Velitel hasičů si zakrývá ústa a snaží se kašlem maskovat smích.

Dahlia na mě upírá tak pronikavý pohled, že hrozí, že mi vypálí díru do tváře. „Neříkej mi, žeš trávil celé ty roky přípravou mé vraždy, abys to teď zpackal.“

„Věř mi, že stejnou chybu už neudělám.“

Zvedne výmluvně prostředníček.

„Dahlie Isabello Muñozová!“ Rosa zatahá dceru za ruku a moje matka hlasitě zašeptá: „Luisi Juliane Lopezi juniore!“

Moje matka používá mé oficiální křestní jméno jen výjimečně, musí být opravdu hodně našťvaná. Takže usoudím, že bude lepší se ovládnout, než úplně ztratí trpělivost.

Oba si s Dahlií ve stejnou chvíli povzdechne a podíváme se na sebe. Myšlenky se mi rozutečou, až zůstane jen jedna. *Ona.*

Na scénu se blíží šerif a ušetří mě dalšího ztrapnění. Jeho zástupce, který by se mi rád pomstil, zůstane našťestí povzdálí. Vzhledem k tomu, jak mizerný jsem měl den, to je hotové požechnání.

Qué pasó?: Co se stalo?

Jak znám Dahlii, klidně by se s ním spřátelila, aby mě naštvála. Starší šerif Dahlii rychle obejmě. „Tak co se tady stalo?“

„Měl byste Juliana zavřít za pokus o vraždu.“ Při pohledu na její zlomyslný úsměv okamžitě zpozorním. Vzpomínky, které jsem se snažil celá léta vymazat, se mi hrnou zpátky do mysli a míhají se mi před očima jako rychlé scény z hororu.

Jak se jí na tváři objevil úsměv, kdykoli jsem byl nervózní a řekl jsem něco, co jsem neměl.

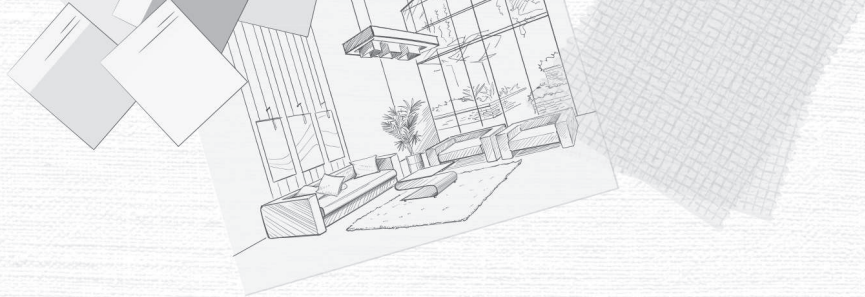
Jak na mě upírala zářící oči, když jsem ji o jejích patnáctinách toporně vedl po tanečním parketu.

Stejný výraz měla během řeči k ukončení střední školy, když mi děkovala, že jsem jí byl po celou dobu studia dobrým soupeřem.

Je žalostné, jak jeden její úsměv dokáže rozvířit bezpočet vzpomínek. Všechny by bylo lepší nechat v minulosti spolu s veškerými city, které jsem k ní kdysi choval.

Popravdě si nejsem jistý, proč se Dahlia Muñozová vrátila, ale nic dobrého z toho nemůže vzejít.

Vůbec nic dobrého.

DRUHÁ KAPITOLA

Dahlia

Kdybych tušila, že můj návrat do Lake Wisteria bude zahrnovat panickou ataku, dopravní nehodu a autobus plný lidí, kteří se se mnou chtějí přivítat, zůstala bych v San Francisku. Ukazuje se, že můj plán utéct před problémy má několik chyb. Tou první je muž, který strávil valnou část života tím, že komplikoval ten můj. Majáky osvětlovaly Julianovu hranatou tvář, když hovořil se šerifem, a záře kolem jeho hlavy připomínala ďábelskou svatozář.

Tolik let jsem se Julianovi tak důsledně vyhýbala, že jsem si vůbec nevšimla, jak během té doby dospěl.

Nevšimla? Spíš jsem to záměrně ignorovala.

Červeně blikající světlo přitahovalo můj pohled k jeho ostře řezané čelisti, ta mě jen upozornila na jemné rty a odpolední strniště.

Mám oko na luxusní oblečení a nos na italskou přírodní kůži, takže je mi jasné, že Julianův dnešní outfit mohl stát klidně i deset tisíc dolarů, což je docela šokující odhad. Jenže skrz dokonale padnoucí oblek, perfektní střih tmavých vlasů a značkové mokasíny stále prosvítají části toho drsného Juliana, kterého jsem znala.

Malý výstupek na nose, který mu tam zůstal, když jsem mu nos omylem zlomila loktem. Tenká bílá jizva na zarostlé tváři z doby, kdy nás napadlo soutěžit o to, kdo vyskočí z houpačky nejvýš.

Pevně sevřené rty, když na něho někdo mluví – zvyk, který si osvojil, když jsme byli ještě děti a potřeboval se ovládnout, aby nemluvil, když se to nehodí.

Jako by cítil, že si ho prohlíží, podívá se směrem ke mně. Ten přezíravý pohled tmavohnědých očí by mě měl rozčítit, jenomže husí kůže, která mi naskočí, prozrazuje naprostý opak.

Odvrátím se od něj, což je spíš pud sebezáchovy, a nechám jeho matku Josefinu a tu moji, aby kolem mě poskakovaly. Jsou to nejlepší kamarádky, obě mají hnědé vlasy a oči, ale liší se výškou, rysy v obličeji a povahou.

Naše matky se spřátelily, když společně vyrůstaly v Mexiku. To se ale rozhodně nedá říct o mně a Julianovi. V nejlepším případě jsme byli rodinní známí, v nejhorším rivalové z dětství, kteří dokázali všechno obrátit v soupeření.

„Tys zhubla. Neodbýváš se?“ Matka mě se zamračeným výrazem štípe do tváří. „Co myslíš?“ Otočí mě směrem k Josefině.

Její mrzutý výraz potvrzuje matčin názor. „Není to nic, co by nedokázalo spravit dobré jídlo. Znáš to *panza llena* –“

„*Corazón contento*,“ dokončí větu moje matka.

Jenže domácí strava dokáže zaplnit nanejvýš můj prázdný žaludek, ne prázdné místo v hrudi.

Matka si prohlíží mé polodlouhé vlasy. „*Y qué pasó con tu pelo?*“**“

„Nechala jsem si je ostříhat.“

„Ale proč?“ zasténá.

Zmůžu se jen na přehnaně dlouhé povzdechnutí.

„Moc se mi to líbí, zvlášť kvůli tomu, proč jsi to udělala.“ Josefina na mě mrkne.

Panza llena, corazón contento: Plný žaludek, spokojené srdce.

Y qué pasó con tu pelo?: A co se ti stalo s vlasy?

Nový účes mi spolu s lahvičkou zolofu poradil lékař po tom hlubokém žalu, abych dokázala udržet smutek na uzdě.

Máma mě chytne za ramena a prohlédne si mě od hlavy k patě. „Jsem moc ráda, že jsi doma. Zbytek vyřešíme později.“

„Já taky.“ Zlomí se mi hlas. Po ničem jsem netoužila víc než po mámině objetí a její neotřesitelné víře, že její mentolová mast vyléčí všechno včetně zlomeného srdce.

Josefina mi položí ruce na ramena a pevně je stiskne. „Neboj, všechno to dáme do pořádku, začneme s mým *pozole**.“

Tam, kde je moje matka ustrašená, dokáže Josefina věci napravovat, stejně jako její syn.

Kéž by Julian zdědil i její empatii.

Preruší nás šerif, když si významně odkašle. „Dahlie.“

„Ano?“

„Julian by to raději vyřešil neoficiálně a sám zaplatil opravu obou aut.“

„Takže za to, že do mě narazil, nedostane pokutu nebo společensky prospěšné práce?“

Šerif se zasměje. „Ty bys o to stála?“

„Jenom pokud mi slíbíte, že dostane ten typ trestu, při kterém bude muset celé hodiny sbírat odpadky podél silnice.“ Potom lusknou prsty. „Ne, tohle škrtněte. *Dny*.“

„*Mija*,**“ ozve se varovně máma a Josefina se zasměje.

„Jak jinak by se měl poučit? Vždyť mohl někoho vážně zranit.“

Šerif na mě upře významný pohled. „Abych byl spravedlivý, když jsi měla problémy s autem, mělaš zajet ke krajnici a nepokračovat v jízdě.“

Pozole: Tradiční mexická polévka.

Mija: Dcerunko.

Zamračeně svařím obočí. „Problémy s autem?“

„Julian už nám všechno vysvětlil. Kdybys znovu měla problémy s motorem, zajď ke krajinici a přivolej si pomoc.“

Proč by si Julian Lopez vymýšlel nějakou výmluvu, když mohl šerifovi klidně říct, že jsem brečela a nedokázala se soustředit na řízení.

Možná proto, že se tě chystá později vydírat.

Máma mi chápavě stiskne ruku a napětí v mých svalech najednou povolí. „Určitě, příště to tak udělám.“

Šerif zvedne prsty k okraji klobouku. „Když jsme to teď vyřešili, radši odvezu všechny zpátky do školní auly na tu talentovou show. Někteří už by měli být v posteli, až jim v deset začnou působit prášky.“ Hvízdne a ukáže na autobus. „Vyrazíme!“

„My raději pojedeme s dětmi.“ Josefina mávne na šerifa.

Zástupci šerifa přimějí protestující dav nastoupit do autobusu a zamíří směrem k městu. Rodiny Muñozových a Lopezových zůstanou samy.

„O jaké talentové show to mluvil?“ zeptám se.

„Tě, která se koná každý podzim na základní škole.“ Josefina podá lahvičku se svčcenou vodou zpátky mé matce. „Když už o tom mluvíme, bylo by hezké, kdyby ses k nám přidala. Nico by tě moc rád viděl. Potom bychom mohli zajít všichni někam na večeři.“

V tu chvíli mi vyschne v krku. Sice se moc těším, až uvidím svého kmotřence a pevně ho obejmú, ale večere s těmi, kteří mě znají nejlíp, mi teď připadá jako další spouštěč panické ataky. A tomu bych se dnes večer ráda vyhnula.

„Dahlia je určitě unavená,“ poznamená Julian znuděně.

Bud' vypadám tak mizerně, jak se cítím, nebo dává Julian najevo, že mě tam nechce.

Spíš to bude to druhé.

Na chvíli zvažuju, jestli tam nejít, abych mu dokázala, že se mýlí, ale vzápětí mi dojde, co by to způsobilo.

Jsi připravená setkat se se všemi ve městě?

Ne. Rozhodně nejsem. Považuji za drobné požehnání, že mě ušetřili uvítacího večírku, takže raději nebudu pokoušet štěstí.

Je mi jasné, že po dvou letech mimo se budu muset s ostatními setkat, ale nemusí to být dnes.

„Julian má pravdu.“ Ta slova se mi převalují na jazyku jako dýky a ten prevít má troufalost se po mém přiznání ještě napřímit. „Docela mnou otřásl všechno to, co se stalo. Navíc jsem celý den řídila, takže si chci pořádně odpočinout.“

„Aha.“ Josefině zmizí úsměv z tváře a její syn se na mě znovu zamračí.

„Co kdyby tě Julian cestou do školy hodil domů a my s Josefinou dojedeme do školy tvým autem?“ navrhně máma.

Začne mi cukat pravé oko. Kdyby mě tahle žena celý život nevychovávala, už bych s ní nikdy nepromluvila. Ví, že Julian je můj úhlavní nepřítel, stejně jako noční mlsání pan dulce nebo řízení v kalifornské dopravní špičce.

„Ale...“ Okamžitě ztichnu, když na mě máma upře pohled. „Tak dobře.“

Julian přimhouří oči a vytáhne klíčky. „Tak pojedme. Nechci zmeškat Nicovo vystoupení.“

Josefininy prsty poletují po displeji mobilu. „Bez obav. Píšu řediteli a prosím ho, aby Nicovo vystoupení posunul.“

Julian se otočí k matce. „Tos nemohla udělat předtím, než jsem kvůli tomu, že jsem spěchal na to vystoupení, naboural?“

Jeho matka při psaní pokrčí rameny. „Nežádal jsi mě o to.“

Skousnu si jazyk, abych se nerozesmála. Jsem si jistá, že by Julian radši umřel, než by požádal někoho o pomoc. A to se týká i jeho matky. Je to chronický problém, který zdědil po svém nebohém otci.

Vezmu si od mámy kabelku a obě ženy políbím na tvář. Pak zamířím k Julianovu autu. Ostrými liniemi karoserie a chromovanými

detaily připomíná raketu. Jsem si jistá, že když trochu přidá plyn, to auto jako raketa létá.

Pořád zpracovávám, jak se kluk, který i koupi nové videohry považoval za přepych, stal miliardářem a vlastní modrý mclaren. Moje máma tvrdí, že Julianovi peníze nikdy nestoupily do hlavy. Já si přesto myslím, že se potýká se svým neochvějným egem a komplexem boha.

Vedu firmu zabývající se interiérovým designem a zažila jsem velký úspěch s pořadem o renovaci domů. Julian zase zbohatl poté, co pomáhal svému geniálnímu bratranci Rafovi, který se zabýval počítačovým šifrováním, vytvořit nejoblíbenější realitní vyhledávač Dwelling. Tehdy jim bylo dvacet tři a dvacet pět.

Ta myšlenka sice byla původně jen jedním z mnoha Rafových šílených a neúspěšných pokusů vytvořit tu nejlepší aplikaci, jenomže potom z toho vznikla firma s investory a správní radou v hodnotě miliardy dolarů. Bratranci Lopezové se dostali na vytoužený seznam podnikatelů pod třicet, který sestavuje *Forbes*.

Oba s Julianem sáhneme po klice u dveří spolujezdce. Dotkne se dlaní mých zad a já vnímám, jak se rozhořívají staré jiskřičky.

Ucítím závan jeho kolínského, čisté a určitě drahé vůně. Vzápětí kýchnu. Cuknu sebou a otřu se zadkem o Juliana.

Pane bože.

Otevře dveře. „*Salud.*“

„Jsi gentleman,“ prohodím suše.

Sevře kliku dveří pevněji a jeho zlatavá kůže zbělá. „Nemůžu dopustit, aby si tvoje matka myslela, že nejsem galantní.“

„Nemusíš se tolik snažit. Ona si stejně myslí, že jsi po Ježíšovi první člověk, který dokáže chodit po vodě.“

Zasměje se. Je to hluboký, jemný, sotva slyšitelný zvuk, protože zrovna fouká vítr, ale má na mě nečekaný vliv.

Salud: Na zdraví.

Posadím se na místo spolujezdce a při tom se praštím do lokte o řadicí páku, jak se snažím Julianovi vyhnout. Znovu sebou cuknu.

„*Nos vemos allá*,“ křikne moje máma, vzápětí vyjede na silnici a z auta se ozývá „Mi Primer Millón“, jedna z oblíbených písní mého táty.

Zapadnu do měkkého koženého sedadla a Julian za mnou zavře dveře. Při bouchnutí zarachotí něco poblíž kapoty auta. Julian jde dopředu před auto a klekne si.

Zírá na nárazník celou věčnost a pak se se zamračeným výrazem usadí za volant. Když vyjíždí na silnici a sešlápne plyn, oba mlčíme. Dřív bych se snažila to ticho zaplnit otázkami, které by ho naštvaly, ale dneska zůstávám pohroužená do sebe.

I v tom tě Oliver a jeho rodina změnili.

Mlčky dojedeme moje auto a já vidím, jak je z té nehody poničené. Nárazník připomíná zmačkanou plechovku a koncové světlo je vyražené, ale zbytek auta vypadá dobře.

Terapeutka by na tebe byla hrdá, že na tom hledáš něco pozitivního.

Poté, co jsem přišla o zálohu na pronájem místa pro můj svatební obřad a svatební agentka mě informovala, že sdělovací prostředky se už dozvěděly o zrušených zasnubách, těší mě každá pozitivní zpráva.

„Jsi zamlklá,“ vytrhne mě po pár minutách z myšlenek Julianův drsný hlas.

Zatínám pěsti tak silně, až se mi nehty zadírají do kůže. „Neměl bys být rád? Vždycky jsi mě přece prosil, abych přestala mluvit.“

Zmlkne, ale vydrží to jen minutu a pak *znovu* promluví.

„Vždycky jsi o sobě uměla dát vědět,“ prohodí s pohledem upřeným na silnici.

Nos vemos allá: Uvidíme se tam.

Možná jsem se nakonec vážně bouchla do hlavy, protože tohle se mi musí zdát. Julian se právě *dvakrát* pokusil zapříst hovor, aniž by ho k tomu nutila jeho matka nebo byl ovlivněný alkoholem.

Zapadnu do sedadla. „Věř mi nebo ne, chtěla jsem se na chvíli ztratit z dohledu.“

„To je nemožné.“

Po dnešním večeru mám strach, že má možná pravdu. Byl by zázrak, kdybych se dokázala těch pár týdnů, než se dám dohromady, všem vyhýbat.

„Všechna ta pozornost mi není příjemná.“ Chci jen na chvíli zmizet a tvářit se, že můj život v Kalifornii se nerozpadá na kousky.

„Říká žena, která má svůj televizní pořad a značku interiérových doplňků v obchodech po celé Americe.“ Stisk v rukou, kterými svírá volant, trochu povolí.

Předstírám povzdech. „Juliane Lopezi, jsi snad tajným fanouškem mého pořadu?“

Stále má ten neproniknutelný výraz. „Dokážu trávit čas lepším způsobem.“

Au! „Jsem si jistá, že večery s matkou ti ho dost zaberou.“

Ať už vedlo Juliana k pokusu zapříst se mnou hovor cokoli, vytratí se to ve chvíli, kdy moje hloupá poznámka zasáhne cíl.

Před několika minutami jsme minuli ceduli s nápisem *Vítejte v Lake Wisteria* zdobenou jahodami, ty odkazují na naše proslulé Jahodové slavnosti. Je k ní připojený dovětek: *domově Dahlie Muñozové, slavné interiérové designérky a televizní hvězdy*.

Svším hlavu a zasténám.

Tolik k mé snaze ztratit se z dohledu.

Když dojedeme na roh Hlavní třídy, přivítá mě neonový štít bistra U Ranního ptáče. Září jasně jako Severka a stejně jako ona mě vede domů. Všechno v městečku Lake Wisteria působí vlídně a srdečně – od veselé podzimní výzdoby uprostřed náměstí až po

transparenty na lampách, které upozorňují na blížící se listopadové dožínky.

Naprosto chápu, proč je naše městečko tak oblíbené. V létě turisté míří na pláže a bohatí obyvatelé Chicaga zde rádi tráví víkendy po celý rok. Jedinečné kouzlo pobřeží jezera s domy viktoriánské éry dokáže přenést kohokoli do období na konci devatenáctého století. Kvůli nestabilnímu mobilnímu signálu si tady tak lidé i připadají.

Po dvou letech mimo by mě měla zaplavit nostalgie a vzrušení, zvláště s tou halloweenskou výzdobou všude kolem nás. Míjíme fotokoutek s dýní, obrovskou jahodovou fontánu osvětlenou oranžovými a fialovými světly a park, kam mě a mou sestru brával tatínek, když jsme byly malé. Jenže já necítím nic, jen otupělost.

Julian uhne z modernizované Hlavní třídy a zamíří na jih. V její jižnější části městečka, kde jsme vyrůstali, nestojí nemovitosti za miliony dolarů přímo u jezera, nejsou zde nejlepší soukromé školy jako v jiných částech města ani moderní budovy a vymoženosti jako na Hlavní třídě a ve Východní čtvrti. Nemáme ani bohatou historii, ta se pojí spíš se severní Historickou čtvrtí. Ale *dělá* se u nás ta nejlepší pizza, takže kdo by stál o nóbl sídlo nebo nejmodernější byt s tělocvičnou, když vám mohou za necelých deset minut doručit skvělou pizzu z restaurace Chceš kousek mé pizzy?

Na posledním semaforu, který nám stojí v cestě k domu naší mámy, naskočí červená. Jak vteřiny míjejí, stále silněji si uvědomuju, jak mučivé napětí vládne mezi Julianem a mnou.

Kdysi jsme byli kamarádi, i když trochu soutěživí. Na začátku střední školy nás zasáhla puberta a mezi námi vznikla nová rivalita živěná hormony a nedospělostí.

Ale teď jsme jen dva cizí lidé.

Neviditelná dlaň se mi ovine kolem krku a stiskne ho, až zůstanu bez dechu. Snažím se vzepřít té tíži, která hrozí, že mě pohltí, ale nedaří se mi to. Nenápadně pohlédnu na muže, který mi jako první

zlomil srdce. Trvalo mu devatenáct let, než si mé srdce zasloužil,
a potom stačilo pouhých šest slov, aby to všechno zničil.

A nemám v plánu na to zapomenout.

TŘETÍ KAPITOLA

Julian

Dahlia zírá na označení ulice. „Lopezova ulice?“

Mlčky minu ulici, kde jsem vyrůstal, a zabočím do té její.

„Proč by po tobě pojmenovali ulici?“

Dahliina reakce je přesně tím důvodem, proč jsem protestoval, když chtěl starosta veřejně ocenit můj peněžní dar. Nelituju těch deseti milionů dolarů, ale přeju si, abych je býval daroval anonymně.

Když zabočím k jejímu rodnému domu, který vypadá jako ranč, odepne si bezpečnostní pás. Dům je plný vzpomínek na obě naše rodiny. Pamatuju si, jak jsme tu s tátou pracovali, když se dům renovoval. Květiny a výzdoba se mění podle ročního období, ale světle modrá barva s bílými detaily zůstala od té doby stejná. Ten dům je na hony vzdálený mým současným projektům, ale stále představuje všechno, co mám na stavebnictví rád. Právě během renovace domu Muñozových jsem si uvědomil, že mám stejně jako moji rodiče slabost pro opravování.

Domů. Problémů. *Lidí.*

Léta jsem se snažil tohoto povahového rysu zbavit, ale vždycky se znovu objevil v ten nejméně vhodný okamžik.

Jako třeba teď. Nedokázal jsem ignorovat, jak je Dahlia nezvykle tichá, právě proto jsem se s ní pokusil *dvakrát* zapříst hovor.

A podívejme, jak to dopadlo.

Zatáhnu za ruční brzdu tak silně, až se zatřese.

Dahlia se natáhne po klice dveří a její svaly jsou stejně napjaté jako ty moje. „Děkuju za svezení.“ Dlouze se nadechne. „A omlouvám se za to auto.“ Když trochu popotáhne, zarazím se a spolknou podrážděnou odpověď. „Měla jsem zajet ke kraji a počkat.“

„Je všechno v pořádku?“ Předešlá podrážděnost v mém hlase se vytratila, ale nahradilo ji něco daleko horšího.

Zavrtí hlavou. „Jsem jen unavená.“

„Neustále se přetvařovat je určitě únavné.“

„Chceš se mě zeptat ještě na něco?“

Paprsek světla z verandy se odrazí od obrovského zásnubního prstenu a téměř mě oslepní.

Jak se má Oliver? zeptal bych se rád a vložil do toho všechnu zášť, kterou k bývalému spolubydlícímu chovám.

Dohodli jste se už na datu svatby, když jste dva roky zasnoubení?

Jen tak ze zvědavosti, přiznal někdy, že když o tebe usiloval, bylo to, jako kdyby mi bodl dýku do zad?

Otázky se mi zabodávají do špičky jazyka jako otrávené šípy. „Ne.“

„Výborně. A teď, pokud ti to nebude vadit, mám schůzku se *Stříbrnými liškami* a nechci přijít pozdě.“

Stříbrné lišky?

Do háje. Musí to být horší, než jsem si myslel. Dahlia sleduje jeden díl *Stříbrných lišek* za druhým jen v těch nejvážnějších situacích, jako když jí zemřel otec nebo když ji ten hajzl fotbalista, který se jí líbil, označil za prudérní potvoru, protože se s ním hned na první schůzce nevyspala.

Než stačí otevřít dveře, chytnu ji za ruku. Při fyzickém doteku mě tak pálí dlaň, že ji pustím, jako bych držel doutnající dynamit.

Potom promluvíme oba najednou.

„Hm, měla bych –“

„Musíš –“

„Radši půjdu, abys nezmeškal Nicovo vystoupení,“ vyhrkne překotně a vyrazí z auta.

Pomůžu jí vyndat zavazadla z kufru. Zamumlá poděkování a vykročí k domu, kolečka značkového kufru za ní víří prach.

Netuším, co mě donutí znovu promluvit, ale nakonec to řeknu: „Uvidíme se?“ Při čekání na odpověď mi zběsile buší srdce.

Zastaví se na schodech na verandu. „Proč?“

„Jsem zvědavý.“

„Doufám, že neplánuješ, jakým způsobem bys mě mohl mučit.“
Její pokus dobírat si mě postrádá šmrnc.

„Mučit tě je má oblíbená zábava.“

Na chvíli se jí objeví jiskřičky v očích, ale vzápětí pohasnou jako oheň uprostřed sněhové bouře. „Zkoumal jsi někdy svoji potřebu se se všemi srovnávat, aby sis vykompenzoval svůj komplex méněcennosti?“

V její společnosti se cítím i v obleku šitém na míru odhalenější, než kdybych byl nahý. Tam, kde většina lidí vidí odměřeného chlápka, který má nakročeno k tomu, stát se místním kreténem, ona vidí mě.

Takového, jaký skutečně jsem.

Nesmělého.

Tu moji podobu, kterou posledních deset let nenávidím, protože je zosobněním všeho, co na sobě nemůžu vystát. Tohle mé já je slabé, stydlivé a příliš hrdé na to, aby cokoli podniklo, tak jen tiše trpí a neobratně zápolí se životem.

Měl bych si uvědomit, že ona o mně ví všechno, i to, čeho se chci těch deset let zbavit.

Od teď to budu mít na paměti.

Jak spěchám kolem ztemnělých tříd svého mládí, nástěnky s podzimní tematikou se kolem mě míhají jako šmouhy. Mířím do nově zrekonstruované auly.

Nějak se mi povede přiběhnout včas a spatřím Nica, jak přichází ve fraku a barevných brýlích. Shromáždění lidé tleskají tak hlasitě, že přehluší Rafovo odfrknutí, když usednu na volné místo mezi ním a mou matkou.

Při pohledu na Rafovy přerostlé vlasy, obnošené džíny a zmačkanou propínací košili by mě nenapadlo, jak bohatý ten člověk je. Jezdí stejným pick-upem jako na střední, odmítá si pořídit nový mobil, ačkoli ho technické věci zajímají. Utrácí jen za Nica, ale i to má své hranice, protože ho nechce rozmazlit.

Jakmile se Nico posadí ke klavíru a přeběhne prsty po slonovinových klávesách, Rafa se uvolní. Nepřisluší mi se tím chlubit, ale můj kmotrénec jednoho dne pronikne mezi nejslavnější hudebníky. Je mu teprve osm a už hraje na tři hudební nástroje, na jeden z nich se naučil úplně sám, jen sledováním videí na youtube.

Po Nicově vystoupení následuje potlesk vestoje. Bratranec píská a pokřikuje synovo jméno, přitom se usmívá, což je u něj vzácné.

Očekávám, že dobrá nálada Rafu opustí, jakmile se zatáhne opona, ale kupodivu vydrží i poté, co se v aule rozsvítí a moje matka zmizí v davu, aby našla Nica.

„Jsem rád, žeš nás nakonec mohl poctit svou přítomností, když uvážíme, jak nabitý máš pracovní program.“ Rafa mi stiskne rameno.

„Nejsi ty náhodou ten chlápek, co tráví celé dny u počítače a kóduje, až z toho šilhá?“

Pokrčí rameny. „Už ne. Na rozdíl od tebe si teď už kromě práce udělám čas i na jiné věci.“

Není to tak, že bych *chtěl* trávit většinu času prací, ale co bych měl s volným časem dělat? Chodit na rande, která mi domluví moje matka?

Ne, díky. Vyhověl jsem, zkusil jsem to a zneprátelil jsem si jednoho zastupitele, když se moje matka pokoušela dát mě dohromady s jeho bývalou.

Zvedneme se a bratranec mě postrkuje k východu. „Pamatuješ si, jak jsme se opili v té chatce v Lake Aurora?“

„Kdy to bylo?“

Úsměv se mu rozšíří. „Ten víkend, kdy se Dahlia zasnoubila.“

Nějak se mi podaří kráčet dál. „Nemůžu si to vybavit.“

Štouchne mě do zad. „Nejspíš kvůli všemu tomu alkoholu, cos vypil.“

„Správný bratranec by se opil se mnou.“

„A riskoval, že se ve spánku udusíš vlastními zvratky? V žádném případě. To by mi tvoje matka nikdy neodpustila.“

„Určitě bys mě v tom případě moc rád nahradil.“

Obrátí tmavohnědé oči v sloup. „Každopádně nikdy nezapomenu na to, cos tu noc řekl.“

Zastaví se mi dech.

Bratranec mi sevře ramena. „Pořád jsi mlel o tom, že kdybys dostal u Dahlie druhou šanci, choval by ses úplně jinak.“

Stojí mě všechny síly udržet neutrální tón a řeknu: „Byl jsem opilý.“

„A?“

„Je zasnoubená.“

„Podle tvé matky už ne.“

Mierda. * „Jak na to přišla?“

„Jak asi. Rosa jí o tom řekla.“

„A takhle se šíří *chisme* **.“ Co jiného ale čekat od nejlepších kamarádek, které jsou už od školky nerozlučné?

Mierda: Do háje.

Chisme: Drby.

Rafa se zamračí. „Je těžké to držet v tajnosti, když jsou toho plné sociální sítě. Dahlia má dokonce vlastní hashtag a tak.“

Sevre se mi žaludek a hlavou mi víří otázky, takže na to nedokážu reagovat.

Proč se rozešli?

Existuje nějaká šance, že se dají zase dohromady? Byl Oliver důvodem, proč Dahlia plakala předtím, než jsem do ní narazil?

Rafa po mně šlehne pohledem. „Ne.“

Zamrkám. „Cože?“

„Ať myslíš na cokoli, přestaň.“

„To tys o ní začal.“

„Protože jsem ti chtěl tu novinku sdělit dřív, než ti tvoje máma začne našeptávat, že teď přišla tvoje šance.“

„Moje máma mi našeptává spoustu věcí o tom, s kým bych měl randit, ale určitě sis všiml, že zatím jsem se tomu nepodvolil.“

„S Dahlií je to jinak a ty to moc dobře víš.“

„Na tom už nesejde. City, které jsem k Dahlii choval, už dávno nehrají žádnou roli.“ Něco se mi sevře v hrudi.

Rafovu odpověď přeruší Nicův křik.

„*Tati!*“ Nico se vytrhne mé matce a rozběhne se aulou.

Bratranec si klekne a chytí syna do náručí.

„Jsem na tebe tak hrdý.“ Upraví Nicovi brýle, aby mu dobře seděly na nose.

Nico zamračeně nakrabatí čelo. „Copak jsi neslyšel, jak jsem to zkazil?“

Rafa se zasměje. „Byl jsi skvělý jako vždycky.“

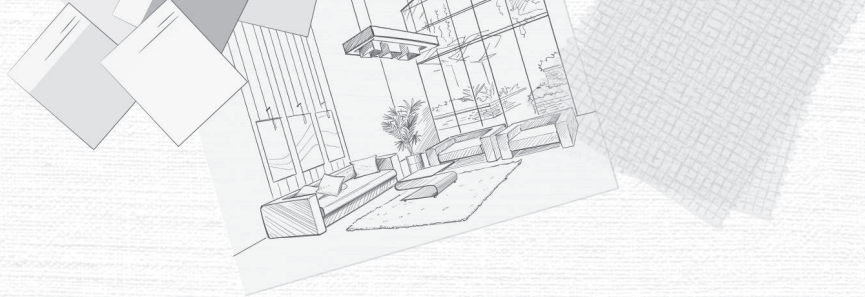
Nico, který zřejmě zdědil sklony k perfekcionismu po mně, se snaží vylíčit svá uklouznutí, ale Rafa ho zarazí, když ho polechtá.

„Ne!“ Nico se vrtí tatínkovi v náručí.

„Promiň, neslyším tě. Cos říkal?“ Rafa lechtá Nica pod paží a ten piští a svíjí se.

Ačkoli se bratranec před zbytkem světa uzavírá, ke svému synovi je laskavý a vřelý. Rafa má spoustu problémů, ale jeho chování k mému kmotřenci mi přináší naději, že jednoho dne bude v pořádku.

Ve srovnání s tím, čím si prošel Rafa, jsem já nezažil téměř nic, ale vím, že přenést se přes rozchod a sebrat se není jednoduché. Dahlia mi ušetřila tu lekci už dávno, ale stejně na to jen tak nezapomenu.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Dahlia

Můj první den po návratu do městečka probíhal klidně, nejspíš proto, že jsem se do města vůbec nevypravila. Máma s mojí sestrou Lilianou měly spoustu práce v květinářství, zatímco já jsem nedělala nic, kromě zírání do stropu.

Je zvláštní, jak snadno se člověk přehoupne ze situace, kdy nemá čas dát si oběd ani se zaběhnout vyčůrat, do stavu, kdy téměř nevychází z pokoje, pokud to není naprosto nutné. Kufr plný drahého módního oblečení stojí nedotčený na podlaze, to je varování samo o sobě.

Vždycky jsem se potýkala s úzkostmi a už od střední školy jsem měla sklony k perfekcionismu, ale deprese je pro mě nový protivník. Sváděla jsem s ním sama bitvu celé měsíce, než jsem si našla pomoc.

Moje terapeutka, doktorka Martinová, je skvělá žena, i když si za každé sezení účtuje hotové jmění. Peníze pro mě sice už nepředstavují problém, ale obávala jsem se citového závazku. Jenže moje agentka mi ji tak vehementně doporučovala, že jsem tu příležitost před osmi měsíci využila, a zatím nelituji.

Nejsem si jistá, kde bych bez doktorky Martinové byla. Má nekonečnou trpělivost, ten neklidnější hlas na světě a každé sezení

zakončí nějakým jamajským příslovím, které nechápu, dokud si ho později nevyhledám.

Dnes ovšem první půlhodinu našeho online sezení mlčí a nechává mě mluvit o mých chybách a nedostacích.

Sepne dlaně a zlaté náramky od Cartiera jí cinkají na tmavohnědé kůži. „Proč jste s Oliverem zůstala tak dlouho?“

Vystavím její nekonečnou trpělivost zkoušce, když jen sedím a přemýšlím. Tuhle otázku mi položila už dřív, ale tehdy byl můj pohled na život zastřený zahořklostí, odporem k sobě samé a temnými mraky deprese.

„Dlouho to probíhalo dobře.“ *Kvůli tomu byla ta ztráta daleko těžší.*

Povzbudí mě mírným pokývnutím.

Trvá mi dalších šedesát vteřin, než ze sebe vypravím těch několik slov. „Cítila jsem se s ním výjimečná.“

Nikdy si tě nezasloužil. Oliver mě objal poté, co jsem se zhroutila v slzách, když jsem balila Julianovi věci v jeho pokoji na koleji. Nikdy mi za to nepoděkoval ani esemeskou.

Mám tě rád... mnohem víc, než bych jako kamarád měl, řekl mi Oliver těsně před prázdninami po třetím ročníku, když jsme celý rok udržovali náš vztah na platonické úrovni.

Předtím než mi Julian ublížil, bylo snadné vnímat ho jako kamaráda, ale postupně mi jeho modré oči, světlé vlasy a nenucený úsměv přirostly k srdci.

Jsi velice talentovaná a zasloužíš si ocenění. Povzbuzoval mě, abych na stránku Design od Dahlie na sociální síti postovala svou první fotku. Byl to zrnitý snímek mého prvního bytu, na té stránce zůstal dodnes kvůli všemu, co představuje.

Byla jsem zranitelná a usilovala o ujištění na mnoha špatných místech, třeba v Oliverově rodině. Ta se zapojila do mého podnikání, když mi začali pomáhat s produkcí mého televizního pořadu.

„Bylo to tak vždycky?“ ptá se doktorka Martinová.

„Než jsme se zasnoubili, prožili jsme sedm let v normálním vztahu. Zažili jsme spoustu hezkých chvil, mezi nimi i nějaké horší. Tvářil se, že je nepochopenou černou ovčí své rodiny. Dlouho mi trvalo, než jsem si uvědomila, že je vlastně vlk.“

Pokud to doktorku Martinovou překvapilo, nedá to najevo.

„Tvářil se, že společně zvládneme cokoli, ale když jsme to konečně zkusili, selhali jsme.“

Já jsem selhala. Místo abych si vážila sama sebe natolik, abych odešla, zůstala jsem, protože jsem nechtěla opustit vztah, do něhož jsem investovala tolik času. Ale bylo to úplně jedno, protože Oliver se ze vztahu postupně vytrácel, až mě nechal samotnou, abych se nějak vyrovnala se smutkem z toho, že nikdy nebudu mít vlastní děti.

Ožďibuji si kůži kolem nehtů. „Věci se obrátily k horšímu po předmanželské smlouvě a lékařské prohlídce. I když jsem se snažila tvářit statečně a skrývat svou bolest během natáčení, protože jsem měla moc ráda svou práci a lidi, s nimiž jsem pracovala. To poslední, o co jsem stála, bylo vzdát se toho všeho kvůli němu.“

Jenže jsi nakonec stejně přišla o všechno.

Nemám pořad, nemám přátele, kromě několika členů štábu, nemám ani naději, že o mě někdo bude stát poté, co se na mě Oliver vykašlal, protože jsem „nebyla ženou, po jaké toužil“.

Klidně mohl prohlásit, že nemám *dělohu*, po jaké toužil, ale to odbočuju.

Doktorka Martinová chápavě skloní hlavu. „Vyhýbat se věcem, které nám působí bolest, patří k lidské povaze.“

„Bylo jednodušší vrhnout se do práce, ale zatímco podnikání vzkvétalo, část mé duše odumřela.“

Její oči zjihnou.

Řeknu rodičům, že nepřijdeš. Zase, zdůraznil Oliver a odfrkl si, potom odjel do sídla Creswellových a mě nechal otupěle zírat do zdi, dokud jsem po několika hodinách pláče neusnula.

Ještě není pozdě to rozseknout a najít si někoho, kdo do tvé budoucnosti lépe zapadne, pošeptala Oliverova matka synovi, když si myslela, že jsem ještě na toaletě.

Díky bohu, že někdo ponese dál jméno Creswellových, pronesl Oliverův otec, když jeho manželka nechala kolovat při večeři snímek z ultrazvukového vyšetření jejich dcery.

Po mé prohlídce to vypadalo, jako by náš vztah utrpěl střelné zranění přímo do srdce a já byla jediná, kdo se snažil to napravit.

Doktorka Martinová skončí naše sezení dalším jamajským příslovím, které neznám.

Následujících deset minut se snažím přijít na to, co znamená *Rockstone a riva bottom nuh know sun hat.** Už to samo o sobě lze považovat za výhru, protože obvykle večery trávím tím, že se propláču do spánku.

Můj druhý den v městečku probíhá téměř stejně jako ten první, ačkoli psychiatrická konzultace mi dala emociálně pořádně zabrat. Takže doufám, že zvýšená dávka antidepresiv a mé rozhodnutí věnovat se příjemnějším aktivitám mi pomůžou zlepšit náladu. Přesto zůstávám trochu skeptická, protože se mi vůbec nechce opustit dům, natož abych nějaký zvelebovala.

Očekávám, že i třetí den v Lake Wisteria proběhne stejně a že mi všichni dají pokoj. Když se konečně ve dvě odpoledne vyhrabu z postele, abych si našla něco k jídlu, vyděsí mě zjištění, že se po domě potulují Lopezovi. Je totiž neděle, a to se stejně jako každý týden koná rodinné setkání.

Moje sestra ťuká zběsile do displeje telefonu, jako by jí něco provedl, máma a Josefina krájí v kuchyni zeleninu. Rafa si vůbec nevšímá,

Rockstone a riva bottom nuh know sun hat: Bezstarostní lidé neznají utrpení.

jak z přenosného reproduktoru vedle něho bouří „*Robarte un Beso*“, a sleduje v televizi mexickou ligu.

„*Madrina?*“ Nico si mě všimne jako první a rozběhne se ke mně. Od chvíle, kdy jsem ho viděla naposledy, uplynulo už několik let, pokud nepočítám videohovory. Za tu dobu vyrostl snad o víc než půl metru.

„Jsi zpátky!“ vyhrkne a obejmě mi nohy.

„Ahoj.“ Až doteď jsem si neuvědomila, jak moc jsem tohle Nicovo pevné objetí potřebovala.

Kmotřenec na mě upře velké hnědé oči. „Stýskalo se mi po tobě.“

„Mně po tobě taky.“ Bojuju s temnotou, která se ke mně už zase vkrádá. „Jak se vede mému oblíbenému kmotřenci?“

Nico se zahihňá. „Vždyť jiného kmotřence nemáš.“

„Zatím.“

„Ne! To nemůžeš.“ Sevře mi nohy pevněji. Pak je ve spěchu pustí a já se pousměju.

„Hraju na ty bubny, co jsem od tebe dostal k narozeninám! Jsou nejlepší!“ Nico mává ve vzduchu neviditelnými paličkami.

„Jo, díky za ně.“ Rafa po mně šlehne pohledem.

„Možná mu budu muset k Vánocům pořídit ještě elektrickou kytaru a zesilovač.“

Rafovi cukne v oku, když Nico zvedne ruku do vzduchu s mohutným výkřikem: „Ano!“

Rozmazlovat kmotřence mi připadá přirozené, i když poslední dárky mu přivezl kurýr, ne že bych mu je sama předala. Víím, že drahé bubny nebo luxusní kytara mu mou přítomnost nevynahradí, ale Nico si i tak zaslouží jen to nejlepší. Zvlášť po tom, čím si on i Rafa museli projít.

Madrina?: Kmotro?

Neznala jsem Rafovu bývalou manželku moc dobře. Nebylo to proto, že bych se nesnažila, ale co vím, tak se ani nepokoušela do naší rodiny začlenit.

Rafa vstane z pohovky a obejmě mě. „Všem se nám po tobě stýskalo.“

Můj první pokus o upřímnou odpověď selže, tak se upnu na humor. „Alespoň že tě se vkusem neopustilo i vychování.“

Tou poznámkou si od mrzutého chlápka oblečeného ve flanelové košili, vybledlých džínách a obnošené baseballové čepici vysloužím jen oči obrácené v sloup. Na komkoli jiném by mi připadal tenhle dřevorubecký outfit divný, ale Rafovi vzhledem k jeho svalnaté postavě docela sluší. Rafa je něco jako můj starší bratr, takže bych radši absolvovala střevní chřipku, než bych o něm pronesla, že je přitažlivý. Většině žen v městečku však nic nebrání v tom, aby to tvrdily nahlas.

Pustí mě. „Jak dlouho zůstaneš tentokrát?“

„Nejsem si jistá. Závisí to na pár věcech souvisejících s prací a tak.“

„Budeš se muset u nás zastavit a podívat se na ty Nicovy bubny.“

Nico se rozzáří. „Jo! Můžeš se dívat, jak na ně hraju, potom si můžeme postavit to lego, co jsem od tebe dostal. Jé, a můžeš se taky seznámit s Ellie. Je moc hodná a krásná, prostě super.“

„Kdo je Ellie?“ Na chvíli se mi zlomí hlas a prozradí mé emoce. Sice chci trávit čas se svým kmotřencem, ale úplně se na to necítím. Protože být v Nicově společnosti ve mně vždycky vzbuzuje touhu po vlastní rodině, což teď...

„Je to moje nejlepší kamarádka!“ Nicovi se rozzáří oči.

„Je to jeho *chůva*.“ Rafovi se mihne tváří cosi temného, potom se ale znovu ovládne.

Máma říkala, že se Rafa hodně změnil po rozvodu a poté, co Nicovi diagnostikovali pigmentovou retinopatii. Při pohledu na Rafův vážný výraz a ustarané oči je jasné, že je to pravda.

Nico se na mě usměje a vypadá úplně jako jeho táta, až na ty chybějící zuby. „Jo, jasně. Každopádně, nechceš si se mnou a strejdou něco zahrát?“

V tu chvíli pocítím nápor úzkosti. „No...“

„Prosím!“ Sepne dlaně.

„Já –“ Při pokusu o odpověď se zakuckám.

Rafa nakloní hlavu.

Nico mě zatahá za ruku. „Pojď. Potřebujeme ještě jednoho, protože táta s námi hrát nechce.“

Rafa prohrábne Nicovi vlasy. „To proto, že Julian vždycky vyhraje.“

Nico mě táhne k zavřené krabici s monopoly, která čeká na kuchyňském stole. Jeho táta už se znovu ponořil do sledování zápasu. Kmotřenec mi odsune židli od stolu jako gentleman a čeká.

Když se nepohnu, zamračeně poplácá na sedadlo židle. „Sedni si.“

Při těch slovech se mi ještě víc rozšíří ta prasklina v hrudi a mám pocit, že nemohu dýchat.

„To nejde.“ Bolest srdce s každým jeho úderem sílí.

Nico svraští obočí. „Proč ne? Bude to zábava!“

Obejmu se pažemi a udělám dlouhý krok dozadu.

Tázavý pohled mu přidá na půvabu a mně na utrpení. „Není ti nic? Vypadáš smutně.“ Spodní ret se mu zachvěje.

Rafa se ohlédne přes rameno. „Jsi v pohodě?“

„Potřebuju na toaletu.“ Vykročím na chodbu a vidím rozmazaně. Když mímám svůj pokoj a spěchám chodbou do koupelny pro hosty, kterou sdílím se sestrou, jsem dezorientovaná.

Tolik o fungování antidepressiv.

Tečou mi slzy a cítím se zrazená. Před dvěma měsíci jsem trpěla nekončící otupělostí. Teď naopak všechno prožívám až moc a posledních pár dnů jsem plakala víc než za celý svůj dosavadní život.

Měj se sebou trpělivost a věř nastoupené cestě.

Do háje s cestou. Mám v plánu nevyjít ze svého pokoje, dokud –
Někdo mě chytí za loket a já jen zalapám po dechu, když mě táhne dozadu.

„Doufám, že máš dobrý důvod k tomu, žeš mi rozrušila dítě.“
Rafův drsný hlas mě vyděsí.

Ucuknu. „Cože?“

„Ty... brečíš?“ Zamračeně zamrká a já se vrátím zpátky do minulosti.

Už mám dost toho, jak se pořád lituješ. Oliverův spodní ret se znechuceně ohrnul.

Pro kamery dokážeš předstírat cokoli, ale když jde o mě, neukážeš ani minimální snahu. Jeho slova byla jedovatá, zaplavila mé tělo paralyzujícím sebeodmítáním a beznadějí.

Zavolej mi, až se vrátí ta Dahlia, do které jsem se zamiloval, napsal mi později večer. Nakonec se neukázal celý týden a pak přišel jen proto, aby mi oznámil, že jsme spolu skončili.

„*Dahlie.*“ Rafův drsný hlas mě vrátí zpátky do přítomnosti.

Rukávem svetru si otřu tvář. „Promiň, je mi líto, že jsem Nica rozrušila. Víš, že záměrně bych to nikdy neudělala.“

Rafova odměřenost se okamžitě vytratí. „Co se děje?“

Nevím, co mě přiměje, abych se svěřila zrovna Rafovi, ale nemožu dopustit, aby si myslel, že jsem Nica rozrušila bez dobrého důvodu.

„Já... Víš...“ *Do háje.* „Vyhýbám se dětem od chvíle, kdy jsem zjistila, že žádné mít nebudu.“

Několikrát zamrká. „A když jsi viděla Nica...“

Přikývnu, nejsem schopná jeho větu dokončit, protože mám úplně stažené hrdlo. „Vím to teprve pár měsíců –“ Pak už se neovládnu a začnu vzlykat.

Rafa mě obejmě a přivine k sobě, jako to dělával táta, když mi bylo špatně nebo jsem se zranila. „To je mi líto.“

Neuvědomovala jsem si, jak moc jsem taková slova potřebovala slyšet, dokud mi nezačnou po tvářích stékat slzy. Nejsem si jistá, jak dlouho mě Rafa objímá a já pláču, ale drží mě tak dlouho, než se mi zklidní dech a mé slzy se mu vpijí do košile.

„Mohl bys...“ popotáhnu. „Mohl by sis to nechat pro sebe, prosím?“

Zamračeně se ode mě odtáhne. „Nikdo to neví?“

Zavrtím hlavou. „Jen Oliver a jeho rodina.“

„Tvoje tajemství je u mě v bezpečí.“

Poklesnou mi ramena. „Děkuju ti.“

Rafa se ještě jednou ohlédne přes rameno, když odchází, a nechá mě stát samotnou na chodbě.

Zamířím do koupelny a ohlušující cvaknutí zavíraných dveří ještě prohloubí prázdnotu, která ve mně narůstá.

Uplynuly už dva měsíce, ale mně není o nic líp než ten den, kdy Oliver ukončil náš devítiletý vztah. Nezáleželo mu na našem pořadu ani na životě, který jsme si společně zařídili. Do háje. Nezajímalo ho nic jiného než to, co chtěl *on*. Dokonalou manželku. Malebný dům s výhledem na záliv. Dvě děti a psa, kteří si hrají za bílým plaňkovým plotem, jako v nějakém sitkomu z padesátých let.

To byla jeho představa o budoucnosti a já ji ohrozila.

Ve srovnání se smutkem, který jsem prožívala, když jsem přišla o tátu, je tohle jiné. *Já* jsem jiná.

Sevru okraj porcelánového umyvadla a přiměřu se podívat na tu osobu, která se ze mě stala.

Neupravená. Zničená. *V depresi.*

Je těžké si přiznat, jak daleko jsem to nechala za posledních pár měsíců dojít. V zrcadle vidím jen zlomenou osobu, na hony vzdálenou ženě, která se každé ráno probouzela plná energie, těšila se, až si vybere, co si vezme na sebe a jak se nalíčí, bez ohledu na to, jestli ten den bude stát před kamerou, nebo ne.

Stýská se mi po té ženě, kterou jsem byla. Stýská se mi po ní tak moc, že jsem ochotná vynaložit hodně snahy, abych ji přivedla zpátky. I když to znamená chodit na terapeutická sezení navíc a dál na sobě doma pracovat, čemuž bych se teď nejraději vyhnula.

„Dokážeš se odrazit ode dna.“ Ticho zaplní můj zastřený šepot. „Můžeš předvést jemu i všem ostatním, že tě nezlomili.“ Tentokrát promlouvám hlasitěji, nechávám ta slova znít v prostoru. „Dokážeš vybojovat tuhle bitvu proti sobě a vyjít z toho silnější,“ dodám s pocitem konečnosti, když napřímím ramena, postavím se rovně a prohrábnu si prsty své rozčuchané vlasy.

Od teď začnu znovu žít. Jenom si potřebuju vzpomenout, *jak* se to dělá.

PÁTÁ KAPITOLA

Julian

„Je od tebe hezké, že se ukážeš o hodinu později,“ zašeptá moje máma, když mě odchytí v prázdné jídelně.

Mělo mi být jasné, že její žádost, abych pomohl prostírat, byla jen past. „Ještě jsem dodělával něco do práce.“

„V neděli?“

Mlčky pokládám příbory.

„Chtěla jsem tě o něco poprosit...“ řekne a pohupuje se při tom.

„Vydrželas o minutu déle, než jsem čekal.“ Poklepu na ciferník hodinek za milion dolarů. Je to nejdražší věc, kterou vlastním. A to jen proto, že jsem se vsadil s Rafou, který byl přesvědčený, že se z nás stanou miliardáři poté, co se naše aplikace Dwelling dostala na newyorskou burzu.

Jsem rád, že se Rafa nemýlil. I když tehdy jsem téměř brečel, když jsem nám kupoval stejné hodinky, které mají větší hodnotu než můj současný dům a auto dohromady.

Matka sevře rty. „*Mijo.*“

„Ano?“

Mijo: Synku.